

Forsikring i Fremtiden, naar Valg finder Sted i Svendborg, og jeg ikke kan være tilstede i mit Hjem, vil finde Udskielser Sted i endnu langt højere Grad. Dette er for mig en meget alvorlig Tanke, da jeg ikke godt kan være hjemme paa den Dag, at Valg sker, og jeg er meget bekymret for, hvad Fremtiden kan bringe. Der er tilbudt mig Hjælp andetstedsfra, og der er slet ikke Noget i Veien for, at jeg vil kunne forsvare mit Hus, mit Hjem og mine Børster, selv om der kommer nok saa stor en Høb; men jeg vilde nødig gribe til de Midler, der ere tilbudte, eller modtage den Hjælp, der er tilfagt mig udefra, fordi jeg tror, at det vilde være i høi Grad ubødig, om det blev Praxis at benytte saadanne Midler. Dette er Grundene til, at jeg tillader mig at rette følgende Forespørgsel til den høitærede Justitsminister:

„Vil Justitsministeren ikke finde sig forandriget til at befale Politimesteren i Svendborg ved kommende Folkethingsvalg at optræde med Alvor og Kraft imod mulige Forstyrrelser af den borgerlige Orden, af Hushvælden og af den personlige Sikkerhed?“

Justitsministeren: Det Spørgsmaal, som er rettet til mig, kunde jeg besevare ganske kort med et Ja. Jeg skal imidlertid dog lige nogle Ord til. Det er ikke min Hensigt at opholde mig ved den Opfattelse, der er givet Forespørgselen, uagtet der jo nok kunde siges Et og Andet i den Retning; jeg skal tage Sagen ganske alvorligt. Jeg vil da sige, at det er Noget, som en Politimester ikke behøver at faae et Paalæg fra Justitsministeren om, at han med Alvor skal træde op mod Forstyrrelser af den offentlige Ro med de Midler, der staa til hans Raadighed. Det er Noget, som følger af hans Stilling, saa at der for saa vidt ikke behøves noget Paalæg fra Justitsministeren. Naar Justitsministeren ikke bestemmte skulde give en Politimester et saadant Tilhold, var det i Virkeligheden det Samme som at udtale den Dom over den paagjældende Embedsmand, at han hidtil havde ladet det mangle paa behørig Nidkærhed i Opfyldelsen af sin Embedspligt. Jeg maa altsaa anse det for at være urigtigt at give et saadant Paalæg, naar der ikke med Nette kunde rejses sliig Anke mod den Paagjældende. Det er imidlertid forekommet mig, at der ikke er Jøite til at sige, at denne Embedsmand har ladet det mangle paa behørig Nidkærhed i Opfyldelsen af sin Embedspligt hidtil; Saadant er i det Mindste ikke mig bekendt. At der har fundet saadanne Optøier Sted i Svendborg ved den omhandlede Leilighed, som den ærede Forespørger har forebragt, bestrides ikke, men jeg tror, at Enhver maa erkende, at det vilde være at stille for store Fordringer til en Politimester, at han skulde kunne forhindre saadanne Ting, navnlig ved Leiligheder, hvor et meget stort An-

tal Mennesker er i Bevægelse, og hvor Stemningen er mere eller mindre ophidset. For at kunne forhindre saadanne Ting, maatte han i alt Fald være udrustet med et Mandskab og en Politistyrke, hvormed der fornuftigvis slet ikke kan være Tale, og det vilde være umuligt at gennemføre Foranstaltninger, der gjorde den Slags Ting, som at en Høb piber, raaber og skriger, hvad enten det nu er Hurra eller noget Andet, umulige, uden at gribe til Forholdsregler, der vistnok vilde forekomme Befolkningen at være høit generende og at gaa altfor vidt i Indskrænkningen af den personlige og naturlige Frihed. Det lader sig overhovedet ikke negte, at jo mere Bevægelse der kommer tilstede i de offentlige Forhold, desto mere maa man være udsat for, at Udskielser kunne finde Sted. Naar det sker, er det ganske vist Noget, som er beklageligt, men det forekommer mig, at det vilde være at gaa til en høit ubødig Uderlighed, naar man af Frygt for deslige Ting vilde gribe til saadanne Foranstaltninger som dem, jeg hentydede til. Naar jeg har givet den ærede Forespørger dette Svær, at jeg efter den Oplysning, jeg har kunnet faae om det Passerede, ikke fandt Anledning til at forsøge Sagen fra det Offentliges Side, saa er dermed selvfølgelig Intet udtalt om det Passerede i og for sig. Det er en Selvfølge, at, hvad der er slet, er utilbørligt, men ikke Alt, hvad man finder utilbørligt, kan forsvare en Indstriden fra det Offentliges Side. Vore Politi- og Straffelove ere nu en Gang saaledes, at man overlader Meget til de Bedkommendes egen Forsorg. Jeg kan forstaa, at det ærede Medlem har fundet det maasse særlig graverende, at disse Bibe-scener have fundet Sted udenfor hans Hus og navnlig paa en Tid, da hans ærede Nabo var Gæst i dette Hus; men i den Henseende kan der efter Lovgivningen, som jo fuldstændig hviler paa Lighedsprincipet, ikke gjøres nogen Forskjel. Der kan ikke tages nogen Personsansæelse. Hvad enten det er en almindelig fimpel Dødelig eller det er et Medlem af det høie Folkething, hvad enten det er et Lavdegardslem eller en af de høieste Embedsmænd i Staten, Loven gjør i den Henseende ingen Forskjel; uden Hensyn dertil maa Alle gjennem privat Søgmaal søge at værne mod Angreb, Skjældsord og Optøier af den Art, hvormed der her er Spørgsmaal. Hvor meget jeg derfor end kunde have følt mig opfordret til at tage mig af Sagen af Hensyn til de paagjældende Personer, saa har jeg ikke i Loven nogen Hjemmel til at stille mig anderledes over for dem end over for hvilket som helst Andre. Jeg skal ikke komme ind paa, hvor vidt det i og for sig er rigtigt, at Loven stiller sig saaledes, som jeg har antydnet. Jeg tror imidlertid, at man vil være enig om, at, skulde der overhovedet være Anledning til at fremkalde en Forandring i vore Straffebestemmelser, for saa vidt angaar Fornærmelser, Angreb, Trusler o. s. v.,